

Žalm 27

(Konference Pardubice – 17. 10. 1997 – Max Billeter)

David napsal mnoho Žalmů. A u některých Žalmů dokonce víme, z jakých těžkostí je psal (např. v jeskyni Adulam nebo když byl u Achase). Ale u velkého počtu Žalmů nevíme, z jakých těžkostí je psal. Není ani potřebné ani možné určit ty těžkosti. Neboť u Žalmů nejde o situaci, nýbrž o jejich předmět: co duše věřícího okouší v různých okolnostech a těžkostech. David psal z velkého soužení (viz 2. verš).

Vidíme 2 skupiny lidí – nepřátel:

- 1) skupina nepřátel – národy nalézající se okolo Izraele. **Filistínští** jsou obrazem křesťanů, kteří mají pouze jméno, ale nemají život z Boha. **Amalechitští** byli zapřisáhlí nepřátelé lidu Božího. **Amonitští** představují nebezpečí ze strany těla. David proti nim musel mnoho bojovat. Ale i my musíme.
- 2) Utlačovatelé z Izraele – pro Davida to byli zejména tři lidé:
 - a) **Saul** – byl z izraelského lidu, vyznačoval se dvěma věcmi: od ramenou byl vyšší než ostatní a uměl dobře zacházet s kopím.
 - b) **Absolon** – Davidův vlastní syn – byl velmi krásný, nebyla na něm žádná vada. Postupně ukradl srdce izraelského lidu. Absolon povstal proti vlastnímu otci. A David musel prožít potupu útěku před vlastním synem (2. Samuelova 16). David utíká s hlubokým pokořením, na jedné straně je údolí.
 - c) **Semei** – a pak je tu třetí muž z izraelského lidu jménem Semei. Nalézá se na druhé straně údolí. Vrhá proti Davidovi prach a hází na něj kameny. Tu byl při Davidovi Abizai, syn Sarvie. Říká: „*Nechť jdu medle a setnu mu hlavu.*“ A nyní u Davida vidíme nejhlubší pokoru a velkou víru: „*Poněvadž Hospodin jemu rozkázal: Zlořeč Davidovi, i kdož by směl říci: Proč tak činiš?*“ „*Nechte ho, ať zlořečí, nebo jemu rozkázal Hospodin.*“ David měl tedy těžkosti nejen od okolních národů, ale i od některých z vlastního lidu.

Boží prameny plynou stále – v dobrých i ve zlých dobách. A to vidíme zde: jsou dva zdroje pomoci, které má David k dispozici.

Žalm 27. má tři části:

1. – 6. verš = důvěra, kterou on má v Boha.

7. – 12. verš = modlitba jako pomoc.

13. verš = výsledek.

Uvažujeme-li prvních šest veršů, tu vidíme, že David v těžkostech, kterými prochází, jednoduše skládá důvěru v Boha.

V prvním verši vidíme naprosto osobní vztah, spojení, které měl s Bohem, skryté obecenství s Bohem. Mám velmi rád Žalm 63.: „*Bože, Bůh silný můj Ty jsi.*“ Ukazuje nám zvláštní vztah k Bohu. Ve Filipenským 1,3 čteme: Děkuji Bohu svému. První verš obsahuje tři věci: dostává **světlo**. V temných dnech potřebujeme světlo, abychom ještě vůbec mohli nalézt správnou cestu. Hodně mluvíme o lásce, ale potřebujeme světlo. Na svých cestách, když se probudím v nějaké místnosti, mívám těžkosti s tím, kde jsem. Bývá tam lampa a hostitel mi vysvětlil, kde je vypínač, ale když usnu, zapomenu to. A proto s sebou nosím kapesní svítilnu. Zvláště v těžkých dnech potřebujeme světlo, ale i ochranu, protože jsme v nebezpečí, že upadneme do léček nepřítele. To třetí, čeho nabývá, je **síla**. Musíme znát nejen správnou cestu, ale potřebujeme i sílu, abychom po ní mohli jít.

4. – 6. verš ukazuje důležitou věc. Jeho pomocí bylo také **přebývání** v domě Hospodinově. Chrám ještě nebyl postaven, ale byl stánek úmluvy v Sílo se všemi zařízeními. Viděl to trojčí. Ve 4. verši tam pro sebe našel místo přebývání, klidu – chtěl přebývat v Jeho domě, aby spatřoval okrasu Hospodinovu. Nalézá tam i svou ochranu. V 6. verši nalézá čtvrtou věc: tam smí **chválit Pána**. Čím je to pro nás dnes? Můžeme být shromážděni ke jménu Pána. – Je pro nás důležité v těžkých dnech, když si vysoce vážíme tohoto místa, kde Pán Ježíš zaslíbil Svou osobní přítomnost.

Jákob byl v Bethel dvakrát. Poprvé v 1. Mojžíšové 28. říká o tom místě: „*Jak hrozná jest místo toto!*“ I já jsem jedenkrát v životě tak smýšlel. Ale nebylo to tím místem, ale tím, že já jsem si nestál dobře. O 20 let později řekl Bůh Jákobovi: „*Vstup sem.*“ A on to učinil a přebýval tam. Je to obrovská pomoc v těžkých dnech. Pán říká: „*Tu jsem Já uprostřed nich.*“ Jedna sestra řekla jednomu bratrovi: „Mně se už nelíbí to místo shromáždění. Já už nepřijdu.“ Ten bratr byl velmi smutný. Ona čtyřikrát nepřišla. Ale pak přišla opět a chodí pravidelně. Ten bratr se jí ptal: „Líbí se ti už na tom místě?“ Ona odpověděla: „Ano. Děkala jsem velikou chybu, dívala jsem se na lidi. A nyní hledím na Pána.“

Všechna zařízení stánku úmluvy mluví o Pánu Ježíši. Ale každé jiným způsobem. David v nich viděl líbeznost. Mluví o Pánu Ježíši, který zemřel na kříži na Golgotě. Žalm 26,6: Obcházm tvůj oltář – můžeme se dívat na kříž Pána Ježíše z různých stran, ale všude nalézáme Boží slávu. Jak úžasným způsobem On to učinil! Pro Davida bylo úžasné zapomínat na vše, co se právě stalo, a zabývat se Pánem Ježíšem. Byl tam i stůl předložený s dvanácti chleby, mluví to o Božím Shromáždění: je tu jedno tělo, jehož hlavou je Pán Ježíš. Také tuto vzácnost měl před svým duchovním zrakem David. Byly tam svícny, tzn. je to Pán Ježíš, který nám dává světlo v síle Ducha Svatého. Svícen byl naplněn olejem. Ale hlavní věcí byla truhla smlouvy = mluví o Pánu Ježíši přebývajícím uprostřed Jeho lidu. On se stal skutečným člověkem, dokonal dílo na Golgotě, potom vstoupil na nebe. Jak vzácné je zabývat se

těmito líbeznými věcmi Pána. Ale toto místo skýtalo Davidovi i vzácnou ochranu. Na tomto místě je prorocké slovo. Jsem-li v nebezpečí, že udělám něco špatného, Bůh mě bude skrze prorocké slovo varovat, abych nešel na špatnou cestu. To je velká ochrana. Od rodičů jsem byl vyučován, že je samozřejmostí, že chodím do shromáždění pravidelně. Bylo to pro mne velkou ochranou. V mém životě byly okamžiky, kdy jsem si nestál dobře, ale co mne chránilo, bylo to, že jsem chodil do shromáždění.

Není úžasné, že smíme Pána chválit? I v soužení. Byl jsem ještě velmi mladý, když zemřela moje maminka. Jenou v sobotu spadla ze židle a byla hned mrtvá. Byli jsme velmi zděšení. Příští den jsme šli ke stolu Páně. Myslel jsem, že vůbec neotevřu ústa ke zpěvu. Ale najednou jsem pozoroval, že zpívám s ostatními. Velká pomoc je chvalozpěv. V Epištole Jakuba 5,13 je napsáno: „*Jest-li kdo z vás zkormoucený? Modli se. Pakli jest kdo myslí dobré? Prozpěvuj.*“ Ale přesto je chvalozpěv velkou pomocí v těžkých dnech.

Druhá velká pomoc je **volání k Bohu**. Možná jsme už od mládí zvyklí modlit se. Ale opravdu volat se učíme v těžkosti. A tomu se také naučil David. Říká v 7. verši: „*Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne.*“ Znal to, a je důležité, že i v tom případě má právo se modlit a že když Bůh ho vyslyší, je to velká milost a dar.

Snad si myslíme: „vždy jsem chodil do shromáždění a byl jsem činný v evangelizaci. A teď mám právo, aby mě Bůh vyslyšel.“ – Ale nemám právo, je to jen a jen milost. A proto to možná Bůh hned nedává, protože jsme ještě nedošli k tomu bodu, že vyslyšení je jen Jeho milost. Co Bůh říká, za tím On stojí. Je rozdíl, zda věříme v Boha nebo Bohu. Věřit Bohu, tomu jsem se učil později po obrácení.

8. verš: „*Ty velíš, řka: Hleďte tváři mé.*“ A potom to uskutečňuje: „*tváři Tvé, Hospodine, hledati budu.*“ Ty přece říkáš, že se máme modlit.

Na konci 9. verše prosí: „*Neopouštěj mne,*“ a pak: „*nezbývej se mne.*“ Vyjadřuje dvě přání:

- 1) Nedej mi, abych sešel nějakou špatnou cestou. Je dobré, když se takovou modlitbou modlíme.
- 2) Prosí Boha, aby ho neopouštěl. Také Mojžíš takto mluvil, když měl těžkosti s lidem Božím: „*Jestliže nás tvá tvář nebude doprovázet, neodváděj nás odtud.*“ A to je prosba, která se Bohu velmi líbí, aby On byl s námi.

V 10. verši vyjadřuje vlastní zkušenost i v nejtěžší zkoušce. Podobná zkouška se může přiblížit i k nám, že ti, kdo nám jsou tak blízcí, možná jdou špatnou cestou. Měl jsem v mládí dva věřící přátele, tu najednou se vydali špatnou cestou. Nastala pro mne zkouška: co je pro mne důležitější – moji přátelé nebo Pán? Kdyby mne otec a matka opustili, Hospodin však mne k Sobě přivine. V Janu 9 čteme o muži,

který byl od narození slepý, byl vyvržen od lidí z Izraele, ale Pán ho našel. „A Já přijmu vás. Já vám budu za Otce a vy mi budete za syny a dcery.“ To říká Bůh.

11. verš: „Vyuč mne, Hospodine, cestě Svě.“ Prosí o vyrovnanou cestu kvůli svým nepřítelům. Job 28,7-8: „Cesta, kteréž nešlapala mladá zvěř, aniž šel po ní lev.“ Ve víře se můžeme opírat o oba ty verše z 28. kapitoly Joba. Vždy je nějaká cesta, kterou dravec nemůže objevit a nemůže po ní jít mladý lev. I dnes je cesta, po níž můžeme jít jako jednotlivci, i jako shromáždění. Nevěra říká: „Dnes už není možné žít věrně jako rodina.“ **Ale možné to je.** Je jedna cesta, musíme věřit a chtít si ji nechat ukázat. Žalm 27,11 – nepodceňujme sílu svých nepřítel. Nepřítel už od počátku má dvě taktiky, nalézáme je napříč celou Bibli:

1) žádostivost

2) falešné svědectví nebo dokonce násilí a zkaženost

Jimi nepřítel vždy pracuje. Není nikdy dobré, mluvíme-li znevažujícím způsobem o nepříteli. To bychom neměli dělat. Náš nepřítel je vždy chytřejší než nejinteligentnější lidé a mocnější než všichni lidé. Nepodceňujme ho. Ale neměli bychom se ho ani bát, protože jsme spojeni s Tím, který ho přemohl.

V 13. verši David vyjadřuje svou jistotu, že Bůh dá spasení, že Bůh vytrhne. Očekává na Hospodina a je posílen ve své víře. A znovu očekává na Hospodina. To může být i náš postoj. Pevná důvěra, že Bůh způsobí vytržení. A pak tiché očekávání na spasení Pána.

